

עפ"א 65669/01/18 - אדריאן שורץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 65669-01-18 שורץ נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המערער	אדריאן שורץ
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

הרקע

לפני ערעור על הכרעת הדין שנתן בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב יפו (מס' תיק 000733777 כב' השופט מ' בן-חיים) ביום 19.12.17.

נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה לפי סעיף 6(ד)(16) לחוק עזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד - 1983. על פי כתב האישום החנה המערער רכבו בתאריך 2.6.16 בשעה 8:30 ברחוב אנטוקולסקי מול בית מס' 1 בעיר תל אביב. על פי כתב האישום מקום החנייה בו החנה המערער רכבו מיועד לרכב של נכה משותק רגליים בלבד.

המערער כפר בעובדות כתב האישום ובמיוחס לו בו, לפיכך התקיים המשפט ונשמעו ראיות. בסופו של המשפט הרשיע בית המשפט המערער בעבירה המיוחסת לו. כפירתו של המערער בבית משפט קמא כמו גם בערעור שלפני מבוססת על טענה אחת. על פי טענה זו, התמרור אשר הוצב במקום הינו בלתי חוקי. וכל כך משום שעל פי אישור הועדה המוסמכת להצבת תמרורים, אושר תמרור לחניית נכים לרכב מסוים שמספרו 86-155-66, של נכה מסוים ששמו עמוס אילני, ואילו בעת שהחנה המערער רכבו באותו מקום, לא היה מצוין על התמרור המורה על חניית נכים כי החנייה הינה של רכב נכה מסוים, אלא תמרור ל"נכה ציבורי". משום כך, לפי טענת ההגנה של המערער, ככל שהתמרור שהיה במקום הינו בלתי חוקי, אזי מותר היה לו לחנות רכבו שם.

בית משפט קמא, לאחר ששמע העדים ובמיוחד עדות הפקח אשר רשם את הדו"ח למערער ולאחר אשר ניתח באופן מפורט ומעמיק טענתו של המערער קבע כדלקמן:

"בנסיבות שבפנינו לא הוצמד לתמרור 437 תמרור 439, אשר היה אמור לציין (כמפורט במכתב נ/2) "חניית נכה ספציפי" העדרו של אותו תמרור משמעה העדר "תוספת" אך אין בהעדר התוספת כדי לאיין ו/או להפקיע את הפירוש המחייב מתמרור 437, ומשכך יש לדחות טענת הנאשם".

עוד מצא בית משפט קמא לקבוע כי הפגם בחוקיות המעשה המנהלי בהצבת תמרור בניגוד לתכליתו המוצהרת כתמרור חנייה לנכה ספציפי אינו מביא מניה וביה לביטול התמרור על פי הדוקטרינה של הבטלות היחסית. דהיינו הפרה של כללים המורים לרשות מנהלית כיצד לפעול אין בה בהכרח כדי לבטל חוקיות המעשה המנהלי. משום כך, הפגם הטכני בהתנהלות הגוף המנהלי, במקרה שלפנינו, אין בו כדי לגבור על האינטרס הציבורי בהרשעת מי שעובר על החוק.

טענות הצדדים

בערעור שלפני חוזר המערער על הטענת שהועלתה בבית משפט קמא. במהלך הדיון הציג המערער תצלום מתוך הטלפון החכם שלו שבו נראה תמרור עם כיתוב של מספר רכב על רקע לבן, ולצדו סמל תמרור חניה לנכה, על מנת להצביע על כך, שחובה להציב מלל מסוים בתמרור, ככל שבתמרור לרכב ספציפי עסקינן, וככל שאין מלל כאמור, אזי החניה הינה חניה ל"נכה ציבורי".

באת כוח המשיבה, הפנתה לנימוקי בית משפט קמא ופסק הדין בעניין פינקלשטיין אשר אוזכר בהכרעת הדין של בית משפט קמא לפיו אין בפגם שבתמרור במקרה דנן כדי לבטל התמרור, ולפיכך ביקשה לדחות הערעור.

דין והכרעה

אני דוחה טענות המערער. גם אם נפל פגם בהצבת התמרור המורה על חנייה לרכב של נכה, בלי שמצוין על התמרור כי מדובר בחנייה לרכב ספציפי של נכה, הרי בכך פגם היורד לשורשו של עניין עד כי יביא למסקנה כי התמרור בלתי חוקי, וכל בר בי רב, רשאי לחנות רכבו במקום השמור לנכה. שהרי אין חולק על כך, שמקום החנייה הרלבנטי לנכים הוא בין אם לנכה ספציפי ובין לנכה מן הציבור. כך או כך, משהוקצה המקום לחניית נכה, אל לו לאדם שאינו נכה להחנות באותו מקום. אין בכך שהתמרור המאושר הינו לנכה ספציפי ומחמת תקלה, התמרור המצוי באותו מקום אינו לנכה ספציפי, כדי להתיר לכל אדם שאינו נכה, להחנות רכבו באותו מקום. למה הדבר דומה? לתמרור מאושר כדין, האוסר עצירה במקום מסוים אלא מסייג האיסור ומתיר העצירה והחנייה לרכב מסוים, ומסיבה כלשהיא הוסר השלט המתיר לאותו רכב ספציפי להחנות בו. משכך נותר באותו מקום תמרור "אין עצירה". שמא נאמר כי התמרור "אין עצירה" זה הינו בלתי חוקי ולפיכך מותר יהיה לציבור להחנות רכביו באותו מקום?

במקרה שלפנינו אין בסיס משפטי לטענת המערער וממילא אין הטענה עולה בקנה אחד עם הסבירות וההיגיון. הגיונם של הוראות הסדר בדרכים לרבות היתרים לחניית נכים בלבד, מסיבות ברורות ביותר, הוא בין היתר אחד הנימוקים לדחיית הערעור.

כפי שצוין לעיל, במהלך הדיון לפני ביקש המערער להגיש ראיות במסגרת הערעור. החלטה בעניין זה לא ניתנה בין היתר משום שהמערער לא היה מיוצג וממילא לא נהירים לו דרכי הגשת ראיות במשפט. אף על פי כן, עיינתי באשר הציג לפני המערער מתוך הטלפון החכם שלו. אין באשר הוצג לי כדי לסייע לטיעונו של המערער. אין בתמרוך שהוצג לי כדי לתמוך בטענת המערער כי התמרוך שהיה במקום הינו בלתי חוקי ולפיכך מותרת החנייה באותו מקום אף על פי שקיים באותו מקום תמרוך המורה חניית נכים.

כמו כן, אני דוחה טענת המערער כי בסמוך לתמרוך המורה על חניית נכים, במקום בו החנה המערער רכבו, לא היה סימון על הכביש. ברור הוא שדי בתמרוך ואין חובה לסמן סימון על הכביש שיש בו כדי להצביע על גבולות חניית הרכב גרידא ולא דווקא על ההיתר להחנות רכב של נכה.

בית משפט קמא, מצא להקל עם המערער משום שחלק מן החניות באותו מקום סומנו על הכביש וחלק לא, כמו גם משום שמצא חוסר זהירות ורשלנות מצד הרשות, וגזר על המערער עונש מתון של קנס בסך של 500 ש"ח שישולם בחמישה תשלומים.

אין לפני ערעור מטעם המשיבה אודות קולת העונש. אעיר למעלה מן הצריך כי ספק אם היה מקום להקל עם המערער משום נימוקיו של בית המשפט. יחד עם זאת, מצאתי להדגיש את הידוע. מהי התכלית להתרת חניית נכים? התשובה לשאלה רטורית זו הינה בהבנת מצבו של הנכה, אדם המוגבל בתנועה, הנזקק לרכבו כאדם שאינו מוגבל נזקק לרגליו. נקל לשער מצבו של הנכה הבא להחנות רכבו במקום אשר יועד לחניית נכים, והנה אדם אחר, שמגלה חוסר התחשבות ואנוכיות גרידא מגביל למעשה את חירותו של הנכה. אני סבור כי בנסיבות של חניית רכב שאינו רכב של נכה במקום חניית רכבו של הנכה, מחייב ענישה מחמירה ביותר. המערער דכאן, לא מצא להפנים חומרת מעשיו בבית משפט קמא ומצא אף להגיש הערעור שלפני.

אכן, זכות הנגישות של אדם לבתי המשפט הינה נגזרת של זכות יסוד אשר מן הדין להימנע מהגבלתה. אלא שכל שאני סבור כי הערעור שלפני חסר בסיס הוא וראוי היה לשקול שקול היטב שמא מן הראוי להשקיע הזמן השיפוטי היקר ביותר בעניינים שהדבר יאה להם יותר, ובשים לב לכך, שהסמכות להשית הוצאות משפט הובהרה לצדדים במהלך הדיון, אזי מן הדין לחייב המערער בהוצאות משפט.

אני דוחה את הערעור.

אני מחייב את המערער בהוצאות משפט לטובת אוצר המדינה בסך של 2,000 ש"ח. המערער ישלם את סכום ההוצאות כאמור עד ליום 8.4.18.

מזכירות בית המשפט תעביר את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י' אדר תשע"ח, 25 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.